

давялося здзейсніць неверагоднае – атрымаць аўдыенцыю ў тагачаснага Генеральнага сакратара ЦК КПСС – Ю. У. Андропова (пры выданні кнігі “Янка Купала”), а пасля яго раптоўнай смерці – у К. У. Чарненкі (пры выданні кнігі “Скорина”).

Ці не сведчыць і гэты факт пра пасіянарнасць прафесара Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта Алега Антонавіча Лойкі?!

Бібліяграфічныя спасылкі

1. Чалавек з сонечнаю ўсмешкай: кн. пра Алега Лойку / рэдкал.: А. Бельскі (уклад.) [і інш.]. – Мінск: Выдавец Зміцер Колас, 2019. – 323 с. Тут і далей спасылкі падаюцца па гэтым выданні з пазначэннем адпаведнага нумара старонкі ў круглых дужках.

УДК 821.161.3.09(092).Лойка А.А.

АЛЕГ ЛОЙКА – ВУЧОНЫ І ПАЭТ

I. Ф. Штэйнер

*Гомельскі дзяржаўны ўніверсітэт імя Ф. Скарыны
Гомель, Рэспубліка Беларусь
ivansht@tut.by*

У артыкуле асэнсоўваецца творчая асоба Алега Лойкі, адзначаюцца яго прафесійныя і прывабныя чалавечыя якасці, падкрэсліваецца яго роля і значэнне ў развіцці беларускай філалогіі і нацыянальнай паэзіі, зроблены агляд творчай спадчыны вучонага і пісьменніка.

Ключавыя словы: Алег Лойка; вучоны; паэт; рамантык; навука; паэзія; творчасць, чалавек, Настаўнік.

ALEH LOJKA, SCIENTIST AND POET

I. F. Shtainer

*Francisk Skorina Gomel State University
Gomel, Republic of Belarus
ivansht@tut.by*

The article comprehends the creative mind of Aleh Lojka, notes his professional and jovial personal qualities, emphasizes his role and importance in the development of Belarusian philology and national poetry, and reviews the creative heritage of the scientist and writer.

Key words: Aleh Lojka; scientist; poet; romantic; science; poetry; oeuvre, individual, Teacher.

Энцыклапедыі ды “вікіпедыі” гавораць, што Алег Антонавіч Лойка – асоба надзвычай адметная і шматгранная. Ён і вучоны (доктар навук), і прафесар, і член-карэспандэнт Нацыянальнай акадэміі навук, і дэкан, г. зн. чыноўнік, арганізатар вучэбнага працэсу. Гэта сапраўды так. Але найперш ён ПАЭТ. І застаўся такім у памяці і свядомасці нашчадкаў, асабліва тых, хто меў шчасце сустракацца з ім. Паэт ва ўсім: і ў навуцы, і ў жыцці, і ў грамадскай дзейнасці. Бо хто ж сказаў, што паэт – гэта чалавек, які толькі піша вершы, і можа самавыяўляцца ў пляценні славы, у слове? На самой справе паэт праяўляецца ва ўсім. Жэст, рух, адзенне, манера, учынак: усё выяўляе паэта. Гэта ў нейкай ступені славы легендарны цар Мідас, які ператвараў у золата ўсё, да чаго дакранаецца. Паэт – казачны чараўнік, які метафарызуе рэчаіснасць, і тады свет навакольных паўстае іншым: светлым,

узнёслым. Заснавальнік прафесійнай літаратурнай крытыкі Сент-Бёф лічыў, што ў маленстве ўсе людзі – паэты: згадайце, як маляўніча кожны дзіцёнак раскрывае і пазнае гэты вялікі сусвет. Потым паэт непрыкметна памірае, а чалавек працягвае жыць. І гэта зусім не замінае яму. Наадварот, прасцей змагацца з прозай штодзённага быцця, бо ідэалы паціху сыходзяць, на іх месца прыходзіць рэальныя клопаты. А паэты, што прыходзяць на зямлю назаўсёды, выконваюць нейкую іншую місію, накіраваную нябёсамі.

Пра гэта і думаецца, калі згадваецца светлае імя Алега Антонавіча Лойкі. Некалі ягоны ўлюбёны Гарацый у трактаце “Навука паэзіі” казаў, што талент творцы – не падарунак багоў, гэта пакаранне за грахі продкаў. Такі варыянт спадабаўся б нашаму сучасніку, бо ёсць усе падставы сцвярджаць, што слоніўскі хлопец, а нарадзіўся ён у гэтым мястэчку, не мог не стаць паэтам. Паводле сямейнай легенды і згадак навакольных людзей, ягоны дзед Цімох быў вядомым варажбітом, валодаў таямніцамі замоўнага слова. І гэты талент перадаўся дапытліваму ўнуку, які стаў не знахарам, а паэтам. Але ўсё роўна знаўся са словам незвычайным, якое мела і мае вялікі ўплыў на людзей. У свой час А. Блок напісаў цудоўную працу пра слова чараўніка і паэта, якія, згодна з яго разуменнем, амаль у аднолькавай ступені валодаюць таямнічай сілай. А ў дадатак трэба адзначыць той істотны факт, што ягоная маці, Марыя Іванаўна, як і маці яго любімага Максіма Багдановіча, мела яскрава заўважную схільнасць да літаратурнай дзейнасці. А яшчэ трэба згадаць паэтычную слоніўскую зямлю, прыгожую Шчару, легенды і паданні пра старажытны рамантычны горад. Назаўсёды душа няўрымслівага хлопца, а потым і сівога патрыярха роднай культуры застанецца з малой радзімай. Тут ён збудуе дом, у якім завершыцца жыццёвы шлях, на слоніўскіх могілках і будзе пахаваны поруч з вернай сяброўкай жыцця.

Нішто не зможа змяніць ягоныя жыццёвыя і эстэтычныя прырытэты, сфармаваныя ў гады маладосці. Так і застанецца рамантычным, азораным родным паэтычным словам “юнаком са Слоніма родам”, як скажа пра хлопцаў свайго пакалення ў трагічнай баладзе. Нягледзячы на ўсе будучыя рэгаліі і званні, пералічаныя і не згаданыя, і ўзнагароды за паспяховую дзейнасць, прычым не толькі ад нашай дзяржавы (ордэн Дружбы народаў, медаль Францыска Скарыны, нагрудны знак “Заслужаны перад польскай культурай”, лаўрэат Дзяржаўнай прэміі БССР імя Якуба Коласа, 1990, лаўрэат прэміі БДУ імя Уладзіміра Пічэты, 2003), будзе сціплым, прыязным да ўсіх, пачынаючы паэтам-пачаткоўцам і завяршаючы народным пісьменнікам.

Адналюб. Ва ўсім. Пастаянства – гэта істотная рыса характару і жыццёвага крэда. Гэта сведчанне вялікай унутранай сілы чалавека. Вось чаму другім істотным пунктам у прасторы творчай дзейнасці, на які арыентаваўся ва ўсіх выпадках Алег Лойка, быў Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт. Там вучыўся сам (скончыў філфак у 1953 г.), а затым назаўсёды звязаў долю з факультэтам: аспірантура, выкладчык і загадчык кафедры беларускай літаратуры. У цяжкі час перабудовы стаў дэканам (1991–1996), каб сваім аўтарытэтам вырашыць многія праблемы, падтрымаць тых, хто засумняваўся ў перспектывах роднага слова. З філфакам супрацоўнічаў да смерці, застаючыся душою ў кагорце (любімае слова прафесара) аднадумцаў і выхаванцаў нават у гады хваробы. Хаця і не заўсёды атрымліваў сіметрычны адказ. Але найперш над усім у ягонай шматграннай дзейнасці лунае любоў да Беларусі. Невыпадкава ў апошнія гады жыцця напісаў арыгінальную метафарычную кнігу – аповесць “Кельты не ўміраюць...” (1997).

Рамантык. Прычым не толькі ў гады юнацтва, але і да сівізны. Нават у тыя часы, калі, здавалася, у грамадстве і навуцы зусім не да паэзіі, калі рамантыкі з іх ідэалізмам успрымаліся яўным анахранізмам. Да канца жыцця ў яго сутнасці дамінавала рамантычнае ўспрыняцце рэчаіснасці. І ў жыцці, і творчасці: захапляўся прыгажосцю свету, людзей, якіх любіў, ідэалізаваў, за што і атрымліваў нярэдку няўдзячнасць. Верыў, што паэзія зможа зрабіць свет лепшым. Таму і кіраваў універсітэцкім літаратурным аб’яднаннем «Узлёт» амаль тры дзесяцігоддзі. Колькі паэтаў узляцела ў нябёсы з далоні сучаснага Ментара, ніхто дакладна не скажа. Але ўсе яны памятаюць пра свайго летуценнага Настаўніка.

Навука і паэзія жылі ў ягонай душы з’яднана. І ніколі не сварыліся: паэт падтрымліваў навукоўца, і наадварот. Некалі Толкіен баяўся, што слава пісьменніка пашкодзіць ягонаму аўтарытэту навукоўца. Алега Антонавіча падобная перспектыва не палыхала, наадварот, лічыў, што падобная сінергія ўзаемаўзбагачае і ўзаемадапаўняе не заўсёды роднасныя і блізкія пачаткі. Ды і на тагачасным філфаку існавала добрая традыцыя: усе вядучыя навукоўцы, аўтарытэты і грунтоўныя літаратуразнаўцы, тварылі. Згадаем Івана Навуменку, Алеся Адамовіча, Ніла Гілевіча, Рыгора Семашкевіча, якія працавалі поруч ці пад кіраўніцтвам Лойкі, загадчыка і дэкана. Займаючы сур’ёзныя пасады, ён ствараў неабходныя

ўмовы, каб калегі маглі спакойна рэалізаваць свой патэнцыял, пісаць не толькі навуковыя, але і мастацкія кнігі.

А найперш тварыў сам. Як і належыць рамантыку, найбольш любіў XIX стагоддзе. Або самы пачатак XX, калі ў грамадстве і літаратуры былі надзвычай адчувальныя рамантычныя тэндэнцыі. У кандыдацкай дысэртацыі “Адам Міцкевіч і беларуская літаратура”, абароненай у 1956 г., не пабаяўся абсалютна з новымі крытэрыямі расказаць пра нашага вялікага земляка, спадчыну якога, як справядліва адзначыў малады вучоны, не трэба розным народам цягнуць на сябе, як коўдру, не дзяліць паміж палякамі, беларусамі і літоўцамі, але аналізаваць і вывучаць. І вывучаць з розных пазіцый, з розных пунктаў гледжання, здалёк і зблізку. Сам жа сказаў менавіта пра беларускага Міцкевіча, якога нарадзіла і выпусціла ў свет наша зямля, пра ягоную ролю ў станаўленні нацыянальнай літаратуры. Шкада, што толькі праз дзесяцігоддзі новыя пакаленні даследчыкаў пачалі працягваць і развіваць яго высновы, перачытваць польскамоўную спадчыну нашых землякоў з беларускай прызбы. Доктарскую абараніў зусім маладым, у 38 гадоў. Гэта пры тым, што звычайна падобныя працы абаранялі недзе на шостым дзясятку гадоў жыцця суіскальніка. Склалася традыцыя, як жартаваў М. Мушынскі, што адначасова атрымлівалі дыплом доктара навук і пасведчанне пенсіянера. А высновы маладога прафесара, зробленыя ў дысэртацыі “Максім Багдановіч і праблемы развіцця беларускай літаратуры пачатку XX стагоддзя” і манаграфіі на яе аснове, атрымаліся надзвычай грунтоўнымі, бо паказалі значымасць Максіма Кніжніка, які шукае сваю легендарную краіну-бранаčku. Зусім па-новаму прачытаў салідны вучоны спадчыну яшчэ аднаго песняра, пра што расказаў у даследаванні «“Новая зямля” Якуба Коласа: вытокі, веліч, характэр» (1961). Потым зацікавіўся роднай культурай на карце свету, яго хвалюе, як успрымаецца беларускае мастацкае слова ў іншых краінах, найперш у суседзяў. Вынік не прымусяў сябе чакаць – у 1963 годзе з друку выйшла манаграфія “Беларуска-польскія літаратурныя ўзаемасувязі ў XX ст.”, за якую, у дадатак да ранейшых і пазнейшых даследаванняў, атрымаў узнагароду ад урада Польшчы. Ён жа з’яўляецца ўкладальнікам і перакладчыкам двухтомнай анталогіі польскай паэзіі “Ад Буга да Варты”, у якую ўключыў вершы 180 паэтаў.

З кожным годам праблемнае кола пошукаў нястомнага генератара ідэй усё пашыралася. Яму мала дня сённяшняга, мала толькі мастацтва слова. Таму позірк неабыхавага чалавека праходзіць праз стагоддзі, яго цікавіць культура, фальклор, гісторыя: усё, адкуль узнікае паэзія. А многія прыхільнікі ягонай адметнай манеры выкладання сваіх арыгінальных думак зразумелі, што пра складаных з’явы можна гаварыць прыгожа, а не занудліва. Тады манаграфія чытаецца як дэтэктыў, як займальная кніга пра любоў і каханне. Згадаем гісторыю апошняга твора, які Алег Антонавіч пісаў ужо смяротна хворым. Сабраўшы ўсе сілы, ён скончыў адметны твор “Уладзімір Караткевіч, або Паэма Гарсія Лойкі”. Так некалі ўзнёсла і бурапенна назваў апошні рамантык XX стагоддзя Уладзімір Сямёнавіч свайго калегу, бо бачыў у ім роднасную душу. Алег Антонавіч вельмі сардэчна ацаніў лінгвістычную гульню класіка роднай літаратуры, якога любіў і шанаваў, і выкарыстаў у загалоўку. Алег Лойка спалучыў у паэме, так ён прасіў называць твор, погляд на беларускага Вальтэра Скота як на рэальнага жыццёвага чалавека, і як на генія. Ён не піша біяграфію пісьменніка, няхай і жыццёвую, як Адам Мальдзіс, а спрабуе расказаць, як асоба, што мае велізарны талент, успрымаецца ў сусвеце. І як яе самаахвярная дзейнасць вызначае перспектывы нацыі.

Гэта працяг таго шляху, які вынайшаў, прыдумаў Алег Лойка ў сваіх непаўторных дакументальна-мастацкіх раманах-біяграфіях. Першы з іх на беларускай мове друкаваўся пад назвай “Як агонь, як вада...” Пад нейтральнай назвай “Янка Купала” быў выдадзены ў Маскве ў серыі “ЖЗЛ”. Як і ўсё новае, наватарскае, раман выходзіў з цяжкасцямі, нават некалькі разоў спынялі друкаваць. Выдаўцы нават пачалі хаваць сігнальныя экзэмпляры, бо думалі, што раман зусім забароняць, а тады кошт кніг, што засталіся, значна ўзрасце на чорным рынку.

Алег Лойка першым расказаў пра Купала як пра геніяльнага, але ўсё ж такі рэальнага чалавека з усімі ягонымі хібама, а не пра бронзавы помнік. Як вядома, да гэтага ў манаграфіі “Беларуская паэзія пачатку XX стагоддзя” (1972) вучоны паказаў вытокі лірыкі Янкі Купалы, яе сувязі з нацыянальнымі і славянскімі рамантычнымі традыцыямі, а таксама раскрыў сутнасць эпічнага ўспрымання рэчаіснасці ў паэмах. Затым у падручніку па гісторыі беларускай літаратуры даў грунтоўнейшы аналіз творчасці песняра з пункту гледжання жанравай і вобразна-выяўленчай сістэмы ягонай спадчыны ў агульным кантэксце нацыянальнай традыцыі. І ў далейшым прысвяціў свае даследаванні розным аспектам творчасці Янкі Купалы. Ён быў укладальнікам 3-томнага збору твораў Янкі Купалы на

рускай мове, які выйшаў да стагоддзя класіка, рэдагаваў яго публіцыстыку. Многія вершы былі прысвечаны песняру (“Слёзы Купалы”, “Сосны Купалы”, “Песня пра Янку Купалу”, “На вуліцы Янкі Купалы ў Слоніме”).

Аднак у навуковых трактатах, манаграфіях, энцыклапедычных артыкулах, прадмовах да збору твораў, тым болей у эмацыянальных рэфлексіях усяго не скажаш. Многае застаецца не асветленым, бо шматлікія праблемы не маюць аднаго адказу. Таму трэба новая форма, у якой можна сказаць нешта сваё. Так і з’явілася эсэ пра Янку Купалу, і цяпер вельмі многія глядзяць на песняра вачыма Лойкі. Яшчэ больш складаная справа з вобразам Францыска Скарыны, бо мы маем зусім мала рэальных фактаў пра першадрукара. Алег Лойка, дзякуючы свайму паэтычнаму таленту, ведам і няўрымслівай фантазіі, вярнуў чытачам схаваны ў стагоддзях вобраз спачатку ў аповесці для дзетак «Скарына на Градчанах» (1990), а затым у сур’ёзным, эпахальным творы “Францыск Скарына, або Сонца Маладзіковае”. Ізноў раман, ізноў эсэ, – скажа наш сучаснік. І памыліца. Прычым грунтоўна. Гэта цяпер кожны твор з прэтэнзіяй на філасофію пазначаюць тэрмінам, які стварыў 500 год назад Мішэль Мантэнь. У той час, калі Алег Антонавіч падарожнічаў па стагоддзях, і слова гэтага не ведалі ў нашай навуцы аб літаратуры.

Як бы там ні было, гэтыя кнігі перавярнулі звыклае ўспрыняцце нашых асветнікаў і апосталаў. Іх, эсэ, і ацанілі вельмі своеасабліва. Усе, хто пасля А. Лойкі пісаў пра вялікіх беларусаў, выкарыстоўвалі ягоныя напрацоўкі і нават форму падачы матэрыялу, але не спасылаліся на першапраходцу, асабліва ў сучаснай драматургіі, дзе добра відаць залежнасць аўтараў ад мастакоўскіх канцэпцый прафесара-эсэіста. Алег Антонавіч хацеў яшчэ напісаць раман пра Максіма Багдановіча, не выпадкова з’яўляецца аўтарам сцэнарыя дакументальнага фільма “Максім Багдановіч”, які быў зняты ў 1990. Але на рэалізацыю вялікай задумкі не хапала сілаў, хоць любоў да Максіма-кніжніка пранёс праз усё жыццё. Цікава, што Коласа, пра спадчыну якога пісаў многа, ён не бачыў героем свайго біяграфічнага рамана-эсэ. Гэта пацвярджае тэорыю пра рамантычнае бачанне свету прафесара-паэта, бо Якуб Колас у асноўным рэальна глядзіць на свет.

Вельмі шмат зрабіў для выпрацоўкі новай канцэпцыі прачытання і выкладання беларускай літаратуры ад вытокаў да дня сённяшняга. У навуцы найперш заставаўся прафесарам, пастаянна шукаў новыя падыходы да ўспрымання літаратуры і стварэння яе адэкватнай гісторыі. Добра разумеючы значымасць стварэння корпусу асноўных тэкстаў, разам з калегамі выдаў некалькі хрэстаматый для студэнтаў. Менавіта ён прапанаваў і даказаў, што наша даўняе мастацтва прыгожага слова трэба называць не старажытнай, а старабеларускай літаратурай. Узяўся сам чытаць гэты курс, і выдаў дасканалы падручнік “Гісторыя старабеларускай літаратуры”. Хаця болей за ўсё чытаў курс беларускай літаратуры XIX – пачатку XX ст., на матэрыяле лекцый якога выдаў некалькі падручнікаў і вучэбных дапаможнікаў для студэнтаў вну (“Гісторыя беларускай літаратуры: Дакастрычніцкі перыяд»” (1980, ч. I – 1977, ч. II – 1980; 2-е дапрац. выд. – 1989, у 2 ч.). Сам распрацаваў праграмы па “Уводзінах у літаратуразнаўства”, “Краязнаўстве”, “Літаратурных славянскіх узаемазвязях”, шматлікіх спецкурсах, спецсемінарах і інш. Пра лекцыі майстра слова, іх змест і форму падачы адметнага матэрыялу, хадзілі легенды. Прычым імі захапляліся не толькі айчынныя студэнты, але і Польшчы ды Германіі. Як і салідная прафесура на канферэнцыях самага рознага ўзроўню, у тым ліку і з’езды славістаў, бо энцыклапедычнасць ведаў вучонага ўражвала. Водар тых узораў красамойства ў нейкай ступені перадае пасмяротнае эсэ А. Лойкі “Займальная літаратура”, якое выйшла ў 2009 г. Ну які прафесар, тым болей член-карэспандэнт НАН, акрамя Алега Антонавіча, здольны вось так раскавана, з усмешкай, іранічна-гулліва гаварыць пра сур’ёзныя рэчы, якія іншыя вучоныя прамаўляюць з піетэтам, сур’ёзна і велічна? А ён, нібы згадваючы сваю маладосць, расказвае, што такое за звер гэтая літаратура; у чым сакрэт мастацкага твора; хто такі лірычны герой; чаму з’яўляюцца псеўданімы, што такое рыфма. І хочацца вучыцца па такіх падручніках. Можна таму і абаранілася пад кіраўніцтвам А. Лойкі паўтара дзясяткаў дысертацый, а ягоныя вучні нясуць галоўную службу літаратуразнаўства. Дарэчы, Алег Антонавіч доўга ўзначальваў Вучоны савет па абароне дысертацый у БДУ, з’яўляўся членам рэдкалегій многіх навуковых і мастацкіх газет і часопісаў.

Калі пачынаецца гаворка пра ўласную паэтычную творчасць Алега Лойкі, то наперш згадваецца яе меладычная аснова. Паэт і вучоны ў адной асобе валодаў абсалютным слыхам, вельмі добра іграў на акардэоне, хараша спяваў. Ён у выключнай ступені працягваў традыцыі народнай песні, якую цудоўна спасціг: валодаў і меладычным станам, і прынцыпамі рыфмоўкі. Гэта ўжо адзначалася ў першых паэтычных кнігах “На юначым шляху” (1959), “Задуменныя пралескі” (1961), “Дарогі і летуценні” (1963), “Блакітнае азерца”

(1965), назвы якіх такія простыя і паэтычныя, някідкія і вельмі метафарычныя, як і фальклорныя ўзоры. Канешне, гэта не напевы Яна Чачота ці Яна Баршчэўскага, творчасць якіх даследчык добра ведаў, але і яны неслі вялікую схаваную філасафічнасць паэтызацыі рэчаіснасці. Выключная шчырасць, непасрэднасць пачуцця збліжае з паэтыкай народнай песні. Паэт-рамантык, як і яго папярэднікі ў XIX ст., ўслаўляюць радасць быцця, пяюць сваю оду маладосці. Падкрэслівае гэта і схільнасць да жанру балады, якая вельмі папулярная ў творчасці паэта, адна з ягоных кніг так і называлася “Балады вайны і міру” (1989). Аднак калі ў той час балада была выключна гераічным жанрам, які ўслаўляў подзвіг савецкага чалавека (“Балада пра беленькія чаравічкі”, “Балада аб матчыным сэрцы”, “Юнак быў з-пад Слоніма родам”, “Балада аб першым дні”, “Балада пра свойскі хлеб”, то Алег Антонавіч выкарыстоўвае адметную форму дзеля ўслаўлення нацыянальнай гісторыі, мудрых і адважных постацей мінуўшчыны.

За сем дзясяткаў гадоў творчасці выдаў ці не столькі ж зборнікаў паэзіі: апошняя прыжыццёвая ўбачыла свет у 2003 годзе. Назавём паасобныя з іх: “Каб не плакалі кані” (1967), “Дзівасіл” (1969), “Калі ў дарозе ты...” (выбранае, 1971), “Шчырасць” (1973), “Пачуцці” (вершы і паэма, 1976), “Лінія жыцця” (1978), “Скрыжалі” (выбранае, 1981), “Няроўныя даты” (1983), “Трайна” (1986), “Пралескі ў акопах” (1987), “Талая вясна” (вершы і паэмы, 1990).

У Алега Антонавіча двое дзяцей. Антаніна, якая пайшла бацькавымі сцежкамі і стала доктарам навук, прафесарам. І Павел, таленавіты гісторык, працы якога і зараз актуальныя. Шкада, што рана пайшоў з жыцця. Менавіта дзецям, сваім і ўсім беларусікам, і адрасаваў клапатлівы бацька вясельныя зборнічкі “Як Тоня рэха шукала” (1962), “Карагод дзівосных прыгод” (1966), “Каля млына” (1972), “Дзе хто начуе?” (1977), “Пра дзеда Аяй і бабку Оёй” (1984).

Вядомы і як перакладчык. Акрамя згаданай анталогіі польскай паэзіі, перакладаў на беларускую мову творы Верлена, Гётэ, Шылера, нямецкіх рамантыкаў.

УДК 821.161.3.09(092)Лойка А.А.

АЛЕГ ЛОЙКА І ВЫКЛАДЧЫКІ ФІЛФАКА БДУ ВА ЎСПРЫМАННІ СТУДЭНТАЎ КАНЦА 1960-х ГАДОЎ

А. І. Бутэвіч

*Беларускі фонд культуры
Мінск, Рэспубліка Беларусь
anatolbut@mail.ru*

Галоўная мэта – выказаць дакументальныя і эмацыйныя ўражанні з нагоды 50-гадовай даўніны пасля заканчэння БДУ. Аўтар апавядае пра час студэнцкай вучобы і ўдзел у грамадскім жыцці ў перыяд хрушчоўскай адлігі, плённую навучальную, выхаваўчую і пазалекцыйную дзейнасць выкладчыкаў. У артыкуле цытуюцца аўтографы асобных выбітных аднакурснікаў і выкладчыкаў філалагічнага факультэта.

Ключавыя словы: філфак БДУ; Алег Лойка; выкладчыкі; аднакурснікі, аўтографы; літаратурныя набыткі; студэнцкая навуковая дзейнасць.